

Jamsai

ซีรีส์ 'Love Assurance' วันนี้มันขอแต่ให้
เป็นคนช่วยซ่อนหัวใจ ไปฟองยอนด์ 'รัก' คึน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Love

Assurance

Jamsai

ทดลองอ่าน

ประกัน

วันนี้

Jamsai

ทดลองอ่าน

ยกทัพฟรี

ทั้งหัวใจ

Jolly M เขียว

ZOO ฅบว

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Jamsai

Jamsai

Jamsai

Jamsai

Love Assurance

ประกันวันนี้ ยกให้ฟรี ถึงหัวใจ

JOY M. ยืน ZOO มินิ

สำหรับ 'Love Assurance' ฉบับนี้ขอแนะนำให้ อินนุชระอนุชาต โทฬธินันท์ 'สรี' ฟู

สำหรับ 'Love Assurance' ฉบับนี้ขอแนะนำให้ อินนุชระอนุชาต โทฬธินันท์ 'สรี' ฟู

www.jamsai.com Jamsai Love

Jamsai Love Series

Love Assurance ประกันวันนี้ ยกให้ฟรีทิวหัวใจ

JOLLY' M เอเซียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2171-2

ภาพประกอบ มณีนี จุฬพุดมิพงษ์ (zoo)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาภ (kao)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

เร่เข้ามาจ้า เร่เข้ามา ใครอกหักรักพังเซียวทางนี้ค่า มยองนังมีนวัตกรรมดีๆ มา
นำเสนอ เพียงแค่นียบ 'Love Assurance' ประกันวันนี้ ยกให้ฟรีทั้งหัวใจ ขึ้นมาตอนนี้
ใครที่เศร้าอยู่ดีๆ รับรองหายแน่นอนค่า

เพราะผลงานของ 'JOily' M' นักเขียนหน้าใสสุดใจโลเรื่องนี้มีแต่ความสนุกหรรษา
จะไม่หรรษาได้ยังไงกันล่ะคะ ก็ในเมื่อ 'องศา' นางเอกของเรื่องดันอกหักรักพัง
เพราะอาการผูกพันกับสิ่งของมากไป เพื่อนรักเลยส่งผู้ชายมาซ่อมหัวใจตามเงื่อนไข
'Love Assurance' ประกันความรักที่นางเอก (ถูกบังคับ) ไปสมัครไว้ แต่เขาดันเป็นพวก
ไม่ชอบผูกพันมากเกินไปซะนี่

อ้าว แล้วจะยังไงกันล่ะที่นี้ เรื่องมันซึกจะวุ่นวายไปกันใหญ่ อยากูรู้เรื่องราว
ตอนต่อไปก็พลิกหน้าต่อไปกันได้เลยค่า มยองนังขอการันตีว่าฟินแน่นอนน

ด้วยไมตรีจิต

สวาน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่า~ JLS17 นักเขียนหน้าใสปี 9 รายงานตัวฮั้ว! ก่อนอื่นก็ขอแนะนำตัวก่อนนะคะ เราชื่อจ๋อม (หรือจะเรียกจอลลี่ก็ได้ค่ะ ฟรุ้งฟริ้งไปอีกแบบ -,-) กำลังศึกษาอยู่ปีสาม คณะรัฐศาสตร์ในรั้วจามจุรีฮะ อยากจะบอกว่าดีใจมากๆ ที่ได้มาทักทายกับทุกคนในหน้านี่ มีความสุขมากจริงๆ ค่ะ และขอขอบคุณเมนเทอร์พี่ซุบ พี่อาย กอง บ.ก. ที่น่ารัก ♥ พี่สี่ พี่พอร์ช พี่ต๋าว์ ยัยมื่นท์ ยัยหมีที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจมาตลอด พี่บิวสำหรับแรงบันดาลใจ พี่ฝนสำหรับใจิกแก๊บน อีกทั้งสองเมื่อกสาว สามสาวชาวตัง นักเขียนหน้าใสปีเก้าทุกคนที่เดินทางด้วยกันมา รวมถึงแฟนสาวของคิมโคที่คอยเป็นที่พึ่งที่แสนดีมาตลอด♥ ขอขอบคุณรถไฟฟ้าขบวนนั้นและเพลง Somewhere I belong ที่จุดประกายความคิด และที่จะขาดไม่ได้เลยคือนักอ่านที่น่ารัก ถ้าจะให้ดีก็หยิบติดไม้ติดมือไปโลด (จ่ายเงินด้วยนะ! ฮ่าๆ) ขอฝากเกล้าจอมเผด็จการกับองศาบ้าเก็บของไว้ในอ้อมอกอ้อมใจด้วยนะคะ >_<

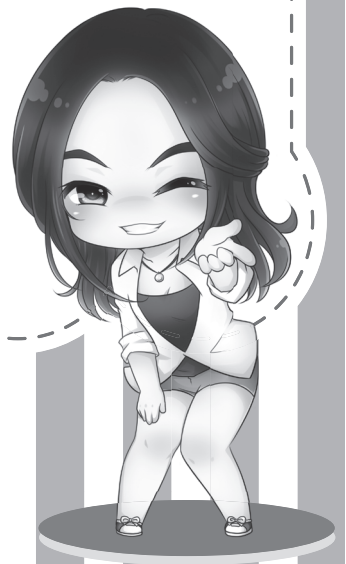
เข้าไปเฝ้าท่มอยได้ที่ Fanpage : facebook.com/jomjamjompu

Twitter : JOLly' M (@JollyjOLly_M)

หรือจะติด #LoveAssurance ก็ได้ตามกำลังศรัทธา

ฮั้ว ไว้เจอกันอีกค่า จ๊ิบ >3<!

JOLly' M

คุยกับ น้กวาด

สวัสดีค่ะ มธุรินคะ
ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนทั้งที่เพิ่งเคยเห็นกันและคนที่คุ้นเคยค่ะ
ถึงจะวาดกับแจ่มใสมานานแล้วแต่ก็อยากวาดให้ดียิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ
ขอฝากหน้าปกและภาพข้างในด้วยนะคะ หวังว่าจะวาดได้ถูกใจกัน
จะพยายามค่ะ ^_^

มธุริน จุฬพุดมิพงษ์

<https://www.facebook.com/MathurinGallery>

คำเตือน

การมีความรักเป็นความเสี่ยง โปรดศึกษาให้ดีก่อนลงทุน 😊

ประกันครั้งที่ 1

General Principles of Insurance

ฉันเดินไปอย่างเรื่อยเปื่อยท่ามกลางบรรยากาศสบายๆ ในยามเย็น
วันนี้เป็นวันศุกร์ธรรมดาๆ ที่มีตลาดนัดขายของแฮนด์เมดในมหา'ลัย
ซึ่งเปิดให้นิสิตและบุคคลภายนอกได้เปิดบูธขายสินค้าและประชาสัมพันธ์
เรื่องต่างๆ ตามต้องการ เพราะฉะนั้นนี่จึงเป็นอีกศุกร์หนึ่งที่บริเวณลานกว้าง
ที่เคยเงียบเหงากลับคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากมาย ฉันเดินต่อไปอีกสองสามก้าว
แล้วก็ตัดสินใจหยุดเพื่อมองผู้คนที่เดินสวนไปมา จำนวนที่ไม่ได้มากเกินไป
จนอึดอัดและไม่ได้เหนื่อยเกินจนรู้สึกว้าว บ้างก็กำลังคุยกันอย่างออกรสชาติ
บ้างก็ยิ้มและหัวเราะกันอย่างร่าเริง หรือก็ไม่ก็คู่รักที่ต่างคนต่างเดินดูสินค้า
ที่ตัวเองสนใจ แต่มีอกลับกุมกันอยู่ไม่ห่าง...

ฉันยิ้มให้กับภาพที่เห็นและรู้สึกอบอุ่นในใจเมื่อได้พาตัวเองมายืนอยู่ที่
ตรงนี้ สบายใจจังเลยน้ำ~

แต่แล้วความรู้สึกเบาสบายกลับถูกขัดด้วยเสียงโหวกเหวกโวยวายที่
ดังอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล อีกทั้งมีเหล่าไทยมุงที่กำลังรุมดูอะไรสักอย่างอยู่

เกิดอะไรขึ้น คนเยอะอย่างกับแจกกับข้าวฟรี เออเนอะ... ช่วงนี้เทศกาล

กินเจ น่าจะมีของฟรีให้หิ้วกลับบ้านไปข้างละมั้ง ฉันจึงเดินเข้าไปที่ละนิดและพยายามแหวกไทยมุงเหล่านั้นเพื่อเข้าไปดูสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ด้วยความสูงของตัวเองนั้นไม่ได้เอื้ออำนวยสักเท่าไร ฉันจึงหยุดชะงักคอมองสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น

โธ่เอ๊ย... ยัยองศา ถ้าแกอยากรู้ว่าเป็นกับข้าวเจมัยก็แค่เงยหน้ามองหาธงเจก็จบ แต่ไม่เห็นมีธงเลย จะมีก็แต่...

ป้ายสี่ชมพูแปร้นขนาดใหญ่กับอักษรน่ารักๆ ตัวเท่าฝาบ้านว่า 'อกหัก รักพัง ไม่ได้ตั้งค์ แต่ได้คนไปตามใจ : ประกันความรัก by Gen-Ins' Students'

นี่มันอะไรกันเนี่ย!

ถึงจะไม่เข้าใจอะไรเท่าไรหรอก แต่ฉันว่าการเดินหนีออกมาจากตรงนั้นดูจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด เมื่อคิดได้ดังนั้นฉันจึงหันหลังกลับไปเพื่อเตรียมชิง แต่สายตาเจ้ากรรมดันไปประสานกับหนึ่งในกลุ่มคนที่เป็นตัวต้นเหตุของไทยมุงเหล่านี้...

ยัยเพลิน!! ยัยเพื่อนสนิทของฉัน!

ถ้าอย่างนั้นต้องรีบหนีให้ไวเลย ยัยนี่เป็นตัวนำพาเรื่องชวยๆ มาให้ฉันตลอด

ลาล่ะคะ!

"หยุดเลย! ยัยองศาขาสั้นๆ ที่กำลังจะสะบัดตูดหนีเพื่อนไป หล่อนช่วยใส่หัวของหล่อนมาที่นี้เดี๋ยวนี้" เสียงของยัยเพลินที่ปกติก็ดังอยู่แล้ว พอประกาศใส่ไมค์เรียกชื่อฉันแบบนี้ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกได้ว่าชี้หูกำลังเต้นเป็นจังหวะสามช่าอยู่

ฉันตีเนียนทำเป็นไม่รู้เรื่องแล้วเตรียมใส่เกียร์หมาวิ่งหนียัยเพลินที่ตอนนี้ช่างน่ากลัวอย่างกับผีเสื้อสมุทรผสมผีปอบไล่กินตับฉันอย่างเอาเป็นเอาตาย

"กรี๊ดดด!! องศาหยุดเดี๋ยวนี้ละ!" ยัยผีเสื้อสมุทรกรี๊ดใส่ไมค์อย่างชัดใจแล้ววิ่งน้ำลายฟุ้งปากมาทางฉันด้วยความเร็วแสงเมื่อฉันกำลังเดินหนีมันมา อีบ้า! ฉันกลัวแถมมากกว่าผีแล้วตอนนี้ ทั้งฉันไว้กลางทางเถอะพี่ชาย อย่ามายุ่งกับข้านนน!!

จากตอนแรกที่แค่เดินเร็วๆ ตอนนี่ฉันวิ่งทางจุกตุตแล้วเพื่อให้รอดพ้นเงื้อมมือพญามาร ทางด้านซ้ายเพลินก็วิ่งฝ่าอากาศมาอย่างกับตัวเองเป็นเจ้าของหลุมกรวด ซาติที่แล้วก็ยังเป็นนักวิ่งเก๋ารึไงพะ! ฉันวิ่งมาเรื่อยๆ เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา เลาะมาจนถึงผู้ชายตัวสูงคนหนึ่งกำลังหันหลังให้ฉันอยู่ ฉันเลยเบรคขาตัวเองดิ่งเอี๊ยดแล้วหอบลั่นห้อย หน้าเขียวเหลืองแดงเป็นสัญญาณไฟจราจรตรงหน้าผู้ชายคนนั้น

"นาย...ช่วย...แฮกๆ หลบไป...แฮก...หน่อยได้มั๊ย" เสียงของฉันขาดห้วงเพราะอาการหอบ อีกฝ่ายที่ฉันสะกิดค่อยๆ หันใบหน้ามาช้าๆ รวากับรูปปั้นเทพบุตรกรีกที่ได้รับการคืนชีพให้เป็นคน (ดูมันเปรียบ) ว๊ว! ลีลาจริง! คนกำลังรีบๆ อยู่...

เฮ้อก...

โอ้โห...สูดน้ำลายเข้าปากแทบไม่ทันเลยฉัน เออ สมแล้วละที่ฉันเปรียบเขาเป็นรูปปั้นเทพบุตรกรีก ไม่ใช่เขามีมงกุฎใบมะกอกอยู่บนหัวนะ แต่ฉันหมายถึงหน้าตาและบุคลิกรวมๆ นะ ผมสีดำขลับระดับต้นคอรักับใบหน้าขาวใสถึงจนฉันแทบจะส่องหน้าตัวเองได้ (เวอร์) คิ้วเข้มขมวดน้อยๆ กับนัยน์ตาสีดำนสนิทที่ฉายแววจุ่นงงและอ้างว้างราวกับท้องฟ้ายามค่ำคืนซึ่งไร้แสงดาวจุมุกโต้งเป็นสัน และปากรูปกระจับที่กำลังเคี้ยวลูกชิ้นหงับๆ ตัวเขาสูงโปร่งเลยหัวฉันไปหลายเซ็นต์จนหัวฉันอยู่ตรงนม เฮ้ย! หน้าอกของเขาพอดี เขาอยู่ในชุดเสื้อยืดสีน้ำเงินพอดีตัวและกางเกงยีนสบายๆ สไตรล์มินิมอล ง่ายๆ แต่ดูดีมากจนฉันใจเต้น ตอนแรกที่วิ่งหนียัยเพลินหัวใจก็จะหลุดออกมาอยู่แล้ว ตอนนี่มาใจเต้นกับหมอนี่อีก หัวใจฉันจะทะลุออกมานอกอกเล็กๆ นี้อยู่แล้ว T_T

เขามีเสน่ห์มากจนฉันอยากจะกลืนหายใจตายที่ไปหอบแฮกๆ ลั่นห้อยอยู่ตรงหน้าเขานานสองนาน สภาพก็กระเซอะกระเซิงอย่างกับอาจุมม่าตามหารามยอนที่หายไป ฮือ!

"เกล้า! จับยัยบ้านั่นไว้เร็ว ลูกค้าเราคนสุดท้าย!!"

เสียงยัยเพลินตะโกนออกมาอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลทางด้านหลัง ทำให้ฉันสะดุ้งเฮือกด้วยอาการตกใจ แต่เฮ้ย! ผู้ชายคนนี้ก็อยู่ในขบวนการเดียวกับ

ยัยเพลินเธออะ หนีเสื่อปะจระเข้แท้ๆ เลยองศาเอ๊ย...

ได้ยืนดั่งนั้นฉันเลยหมุนไปอีกทางเพื่อจะวิ่งหนีอีกรอบ แต่ฝ่ามือใหญ่ กัดตะบปเข้าที่ไหล่บางๆ ทั้งสองข้างของฉัน แม้มันจะอบอุ่นแต่อีกนัยหนึ่ง มันเหมือนเป็นการปลอบฉันให้ตายใจก่อนที่จะเขาไปเชือดอย่างเลือดเย็นง่ะ!

"เหมือนเรามีเรื่องต้องคุยกันนะ" แม้เสียงของเขาจะฟังนุ่มนวลราวกับ ชนนก แต่ฉันไม่รู้รู้สึกสบายใจขึ้นเลยสักนิด

"มะ...ไม่ไปได้อี๊ยย"

สิ่งที่คนตรงหน้าตอบสนองต่อคำขอของฉันไม่ใช่การยอมตกลง แต่เขา กลับตั้งหน้าตั้งตาลากฉันไปอย่างเดียว ซึ่งแรงน้อยๆ เท่ามดอย่างฉันจึงได้แต่ ยอมให้เขาจุดกระซากลากถูพลาจรวงให้อยู่ในใจ

อย่าทำอะไรฉันเลยนะ สัญญาว่าจะเป็นเด็กดี T_T

ฉันโดนหิ้วปีกลกลับมาที่บูธอย่างทุลักทุเล เอ๊ย...แบบนี้ก็ดี ไม่ต้องเดินเอง มีคนลากมา แต่ถ้าให้ดีกว่านี้ก็ต้องอุ้มแบบเจ้าหญิงสิ ฟู! และพอมาถึงที่บูธ ฉันก็โดนผู้ชายหัวดำคนนี้ปล่อยทิ้งทันที

ดิงามคะ

"ฉันหิ้วยัยนี้มาให้แล้ว กลับก่อนนะ" เสียงหุ้มบอกลี้ๆ ห้วนๆ กับ ยัยเพลินสองสามประโยคจบแล้วก็ได้เดินปิดปากหาหลบฉากไป เหลือเพียงฉัน และยัยเพื่อนตัวดีที่กำลังยืนยกคิ้วมาให้เป็นเชิงบอกว่ามันชนะแล้วที่ลากฉัน มาได้

จ้า -_-

"นั่นเพื่อนแกเหรอก" ฉันถามพลาจมองตาละห้อยไปทางผู้ชายผมดำๆ เมื่อครู่นี้

"อ่าฮะ จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้" ยัยเพลินหรือตาอย่างรู้ทัน "ทำไมเหรอกจะ คุณเพื่อน~"

"หล่อตี -.-"

"เหรอกค้า~ ใจเย็นๆ เนอะ เข้าใกล้หมอนี้มากไม่ได้หรอก ดูอย่างกับ ร็อดไวเลอร์"

"นั่นแกกำลังเปรียบเพื่อนเป็นหมาเลยนะเว้ย ใจร้ายจัง" ฉันทูตซ้ำๆ ก่อนจะนึกได้ว่าตัวเองโดนบู้บี้บูย่าลากมาที่นี้เนี่ยหว่า จะมามั่วสบายใจอะไรกัน อยู่ได้ ดังนั้นฉันจึงแต่งหน้าทำหน้าเหี้ยมแล้วถามออกไป "แล้วแกลากฉันมาที่นี้ทำไมอะ"

ยัยเพลินหันมายิ้มตาวานไใส่ฉัน "ฉันมีเรื่องจะขอร้องแกอะเพื่อนรัก"

"ฉันไม่รักแกแล้ว ยัยคนชอบบังคับเพื่อน!"

"อะไรของแกเนี่ย แคะให้เกล้าไปลากมาเองนะ" เพลินทำหน้าที่เอือมระอา ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแยมได้ค่อนข้างนวลๆ แล้วเอ่ยเสียงหวานจ้อย "พอดีพวกฉันมีโปรเจกต์ของวิชา General Principles of Insurance (ความรู้ทั่วไปของหลักการประกันภัย)* อะแก อาจารย์สั่งงานให้ทำประกันหนึ่งอย่างขึ้นมา พวกฉันเลยทำเป็นโปรเจกต์ 'ประกันความรัก' กัน"

"โห...คิดกันได้ไงเนี่ย"

"พอดีมีคนหนึ่งในกลุ่มมันอกหัก" เพลินตอบพลางลากฉันไปนั่งที่เก้าอี้ อย่างเนียนๆ ทำให้ฉันเริ่มรู้สึกว่กำลังตกหลุมพรางยัยจอมมารนี่ทีละน้อย "ประกันนี้น่าสนใจนะแก พวกฉันจัดขึ้นมาเพื่อช่วยคนอกหักอะ คอนเซ็ปต์ก็ตามป้ายเลย ออกหัก รักพังแล้วได้คนไปตามใจอะไรนั่นนะ"

"อ้อ" ฉันชะงักนิดหน่อยตอนที่ได้ยินคำว่าอกหัก แต่ก็พยายามพยักหน้า ตั้งใจฟังเพื่อน ยัยเพลินจึงยิ้มให้ทีหนึ่งเมื่อฉันยอมสงบนิ่ง ไม่ใช่อะไรนะ ชี้เกี่ยจหน้าแล้วเหอะ เหนื่อย!

"เหมือนประกันรถยนต์ที่เวลารถถูกชนแล้วทำประกันไว้ แกจะได้รับอะไร" เพลินถาม

"การประกัน"

ยัยเพลินเขม่นที่ฉันตอบแบบกำปั้นทุบดินใส่ แต่เจ้าตัวก็เลือกที่จะไม่สนใจแล้วพูดต่อ "แกจะได้รับการช่อมรดกมัย...นั่นแหละ วิธีเดียวกัน"

* หนึ่งในวิชา General Education หรือวิชาศึกษาทั่วไป โดยมีให้เลือกสี่หมวดคือมนุษย สังคม สหศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาที่นิสิตต้องเลือกเรียนนอกเหนือจากวิชาคณะให้ครบหมวดละหนึ่งตัว โดยที่วิชา General Principles of Insurance คือวิชาในหมวดสหศาสตร์ซึ่งเป็นการเรียนการสอนในเรื่องของการเสี่ยงภัยและการจัดการการเสี่ยงภัย การประกันภัย ชนิดของการประกันภัย และการประกันวินาศภัยแบบต่างๆ

"อืม...ก็ประมาณว่าถ้าฉันออกหัก รักพัง หรือแอบรักแล้วนกกก็จะได้รับการประกัน ฉันเข้าใจถูกปะ"

"เฮส! ซึ่งการประกันของโปรเจกต์นี้ก็คือทางเราจะส่งคนไปดามใจให้แกเป็นเวลาหกสิบวันจำ เรียกว่าทั้งซ้อมใจทั้งมีคนอยู่เคียงข้างตลอดสองเดือนเลยนะ"

"แกคิดว่าคนออกหักอยากได้ใครก็ไม่รู้มาอยู่ข้างๆ เหวอวะ ขนาดเพื่อนกัน บางทีก็อยากอยู่คนเดียวเลย" ฉันค้านไปเพราะรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างแรง ทำให้ยัยเพลินได้แต่ทำหน้ายู่เพราะขัดใจ

"มันก็อาจจะมึบ้างแหละ คนที่อยากคุยและระบายให้คนไม่รู้จักฟังนะ"

ก็จริงของมัน อย่างน้อยก็มีฉันคนหนึ่งแหละที่กล้าเล่าให้คนแปลกหน้าฟัง...

"แล้วลูกค้าออกหักหรือเปล่าพวกแกจะรู้ได้ไงอะ" ฉันเปลี่ยนเรื่อง

"ความลับค่ะ"

"แบบนี้ก็ได้เหอ..." ฉันร้องไห้ในใจเบาๆ กับคำตอบหน้าตายของเพื่อน "แล้วถ้าออกหัก คนที่จะไปดูแลตามใจลูกค้าแต่ละคนนี่จัดการกันยังไง"

"จับสลาก -_-;:"

"ลุ่มแน่ๆ จันทว่า" ณ จุดจุดนี้ได้แต่ยืนไว้อาลัยให้โปรเจกต์ของมัน ถ้าจะบอกว่าเข้าท่ามันก็ในระดับหนึ่งแหละ แต่ฉันไม่ค่อยเข้าใจอะไรเท่าไร ซึ่งพอถามเจ้าของโปรเจกต์ออกไป เผลอๆ มันยังไม่ได้คิดไว้เลยด้วยซ้ำ

"แล้วคนในโปรเจกต์มีเยอะมั๊ย" ฉันถามต่อ

"คนในคลาสทั้งหมด...สิบเจ็ดคน"

"ทำไมคลาสเล็กจัง"

"ไม่รู้อะ อาจารย์รับแค่นี้"

ฉันพยักหน้า "แล้วโปรเจกต์แกรับคนมาสมัครกี่คน"

"ฉันรับคนที่กำลังมีความรักนะ แอบรัก แอบชอบ มีแฟนอยู่แล้วรับหมดซึ่งโควตามีห้าสิบคนพอดี...รวมแกแล้ว" พอได้ยินว่ามันยัดเยียดมาให้ ฉันก็ได้แต่มองค้อนไป แต่อีกฝ่ายกลับยิ้มเฉล่จันฉันอ่อนใจแล้วเอ่ยปากถามต่อ "จันก็แสดงว่ามันต้องมีคนได้ทำงานไม่ครบทุกคนแน่เลย คงไม่มีใครออกหัก"

พร้อมๆ กันสิบเจ็ดคนให้พวกแกได้ทำงานกันครบทุกคนหรือกั๊ง"

"คนไม่ได้ทำงานเดียวฉันก็ยึดงานให้พวกมันมีหน้าที่เองแหละ" ยัยเพลินไถหน้าเข้ามาออกต้อนรับฉันได้อย่างน่าขนลุก แล้วพูดเสียงหวานน้ำตาลเรียกยาย "ช่วยฉันหน่อยนะเพื่อนรัก นะๆ องศาสุดสวย"

ฉันมองหน้าเพื่อนอย่างขังใจ แล้วอดไม่ได้ที่จะดีดหน้าผากมันเบาๆ ด้วยความหมั่นไส้ เฮ้อ...ใจอ่อนกับยัยนี้ทุกทีสิน่า "ก็ได้อ...ฮู้ว ฉันไม่เคยปฏิเสธแกได้เลย"

"เย่!! ฉันรักแกที่สุดเลยยย"

"แต่ขอถามหน่อยเหอะ ทำไมแกต้องตามล่าตัวฉันเอาเป็นเอาตายขนาดนี้ คนอื่นรอก็มั่งเยอะแยะ"

"ก็เพราะฉันอยากช่วยแกใจองศา" เพลินลูบหัวฉันเบาๆ อย่างอ่อนโยนจนฉันรู้สึกว่าการที่พยายามสร้างมาตลอดหลายเดือนที่ผ่านมามันกำลังจะพังก็ตอนนี้แหละ

"อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ล่ะว่าแกเลิกกับแพนมา และรู้ด้วยว่ามันคงเป็น 'เหตุผลนั้น' ที่ทำให้เลิกกัน"

และแล้วความรู้สึกสุขกายสบายใจก่อนหน้านี้อันนี้ก็หายวับในพริบตาเมื่อฉันจรดปากกาเซ็นสัญญาประกันความรักของยัยเพลินไป ไม่อยากจะจินตนาการเลยว่าชีวิตจะเป็นไปในทิศทางไหน แลดูมืดแปดด้านสุดๆ

แต่ก็ดี ถือว่าได้อยู่กับคนเพิ่มมาอีกคนหนึ่งนะ

ตอนนี้ฉันกำลังเดินเข้าซอยหมู่บ้านที่เงียบสงบและออกจะวังเวงหน่อยๆ กันนะ...หมู่บ้านใหญ่ ซึ่งบ้านแต่ละหลังก็ห่างกันเป็นกิโล (เวอร์) ไม่ค่อยมีคนเดินผ่านไปผ่านมาก็คงไม่แปลก แต่ส่วนที่แปลกก็เห็นจะเป็นฉันนี่แหละ เดินผ่านตรงนี้อายุทุกวันกลับทำให้ชินกับความรู้สึกเสียบเหงานี้ไม่ได้สักที เฮ้อ...

ยิ่งตะวันใกล้ลาลับขอบฟ้ามากเท่าไร ความอ้างว้างในใจก็ยิ่งชัดเจนไม่รู้ทำไมความรู้สึกมีพลังตอนที่อยู่ท่ามกลางผู้คนถึงรับมือกับความรู้สึกเอย่ๆ แบบนี้ไม่ได้กันนะ

หรือบางทีอาจเพราะจิตใจของฉันไม่เข้มแข็งพอที่จะอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้...
โอ้ะ!

ฉันชะงักขาที่กำลังเดินตรงไปข้างหน้า แล้วเบนทิศทางไปยังกองสิ่งของที่หน้าบ้านหลังหนึ่งระหว่างทางกลับบ้านแทน สายตาที่เหม่อลอยในตอนแรกตอนนี้มันกลับสติโล่งขึ้นมาเมื่อจ้องไปยังแจกันสีครามที่เปราะเปื้อน เต็มไปด้วยฝุ่นและหยากไย่ โดยที่ส่วนตัวของแจกันก็แตกหลุดหายไปแล้วครึ่งหนึ่ง

หัวใจพลันเต้นแรง ความรู้สึกอบอุ่นแล่นตรงเข้ามาในใจเมื่อเห็นภาพตรงหน้า ก่อนที่ภาพของผู้หญิงคนหนึ่งจะแทรกขึ้นมาในความคิด ภาพของผู้หญิงใจดีที่กำลังยืนจัดดอกไม้ใส่แจกันใบโปรดด้วยรอยยิ้มสดใสและอ่อนโยน
ภาพแม่ของฉัน...

ฉันยิ้มบางๆ กับความทรงจำนั้น ก่อนจะมองซ้ายมองขวา เมื่อพบว่าไม่มีใครอยู่จึงก้มลงไปหยิบแจกันที่แสนมีคุณค่านี้ขึ้นมากอดไว้แนบอกแล้วรีบเดินกลับบ้าน

และรู้สึกราวกับว่าความอ้างว้างเมื่อครูได้ถูกปิดเป่าออกไปหมดแล้ว...

ในที่สุดฉันก็มาถึงบ้านลัทธิ หลังจากที่ได้เดินตีกดกตลอดทางที่เดินมาเพราะได้แต่คิดว่าแจกันใบนี้ไว้ตรงไหน ช่างเที่ยงดีมีชัย ในห้องครัวหรือหน้าบ้านดี ฉันยิ้มเพลงเบาๆ อย่างอารมณ์ดีพลางไขกุญแจบ้านไปด้วยและเมื่อไขออกฉันก็หยุดสุดหัวใจเพื่อระงับความตื่นเต้นก่อนจะเปิดไฟ...

เผยให้เห็นภาพของบ้านทั้งหลังที่เต็มไปด้วยสิ่งของมากมาย

ฉันกวาดสายตาไปหยุดอยู่ที่กองล้อจักรยานที่บิดเบี้ยวและสนิมขึ้นอย่างพึงพอใจ ฮ้า...มันช่างเป็นภาพที่ชวนให้สบายใจจริงๆ ไม่อยากจะรอดว่าทั่วทั้งบ้านฉันมีของเต็มไปหมดเลย ทั้งคอมไฟเก่าๆ ทางด้านซ้ายมือที่อยู่ติดกับเก้าอี้ที่ชำรุดข้างหนึ่ง ไหนจะกองนิตยสารเมื่อห้าปีที่แล้ว แผ่นซีดี เทป และอื่นๆอีกมากมายที่บางอย่างก็กองสูงท่วมหัวฉันขึ้นไป

และแม้ว่าของทั้งหมดมันวางอยู่อย่างไร้ระเบียบ แต่มันกลับสวยงามมาก
ในความคิดของฉัน

อันที่จริงบ้านของฉันเป็นบ้านหลังใหญ่ชิ้นเดียวซึ่งแบ่งออกเป็นห้องต่างๆ

หกห้องตามสองข้างของทางเดินตรงกลางบ้าน ซึ่งพอเข้าบ้านไปทางขวาจะเป็นห้องนั่งเล่นซึ่งเป็นพื้นที่เดียวในบ้านที่ไม่มีประตูและผนังกัน นอกนั้นก็จะเป็นห้องๆ ไป ได้แก่ ห้องน้ำ ห้องนอน ห้องรับแขกอีกสามห้องซึ่งตอนนี้ฉันเอาไว้เก็บของของฉันจนเต็มแล้วเรียบร้อย และห้องครัวที่อยู่หลังบ้าน นอกจากนี้บ้านฉันยังมีห้องที่ใช้ 'เก็บของ' จริงๆ อยู่นอกตัวบ้านอีกห้องใกล้ๆ กับป่าหลังบ้าน พอจะนึกภาพออกมั๊ย ห้องเก็บของที่อยู่นอกตัวบ้านคล้ายๆ กับที่บ้านของโนบิตะมีนะ ซึ่งห้องนั้นเป็นห้องที่ฉันไม่ค่อยได้เข้าไปเลยเพราะมันค่อนข้างมืดและไม่น่าอภิรมย์เท่าไร

อีกอย่างในบ้านก็เต็มไปด้วยของมากมายให้อุ่นใจขนาดนี้แล้ว ฉันคงไม่ต้องเดินออกไปหาห้องเก็บของหรอกเนอะ~

จริงๆ บ้านที่ฉันอยู่ตอนนี้ทรงค่อนข้างเก่าและออกโทรมๆ นิดหน่อย หมู่บ้านก็อยู่ห่างไกลความเจริญ จึงทำให้ไม่ค่อยมีคนอยู่มากนัก แต่ก็นั่นแหละฉันอยู่ของฉันได้แล้วกัน

ฉันเดินเข้าบ้านก่อนจะปิดประตู โดยที่ช่องซึ่งวางของทางเดินไม่ได้เป็นอุปสรรคในการเดินเข้าบ้านของฉันเลยแม้แต่น้อย ฉันเดินข้ามเสื่อผ้าหลากสีสั้นเพื่อตรงไปยังห้องนอน และกลางห้องก็มีเตียงขนาดคิงไซส์ที่ดูแคบไปถนัดตาเมื่อมีทั้งตุ๊กตาอันแสนประอะเปื้อน แก้วพลาสติกใสที่บุบๆ เบี้ยวๆ หรือแม้กระทั่งกาน้ำร้อนซึ่งเต็มไปด้วยรอยแตกร้าววางอยู่บนนั้น แต่จะบอกอะไรให้นะ ของพวกนี้ไม่ต่างจากหมอนข้างที่ทำให้ฉันหลับสบายตลอดคืนเลยล่ะ (เหมือนโฆษณาผ้าอนามัยเลยแฮะ -O-;;)

ฉันเดินเอาแจกันไปไว้ที่พื้นข้างเตียงก่อนจะกระโดดขึ้นไปนอนบนเตียงด้วยความร่าเริง แฮ่~ ไม่มีที่ไหนสุขใจเท่าบ้านของตัวเองจริงๆ นั่นแหละ โดยเฉพาะบ้านที่ล้อมรอบไปด้วยสิ่งของอันแสนมีคุณค่าเหล่านี้

อ่า...จริงๆ แล้วถ้าจะให้พูดกันจริงๆ ตามคำนิยาม ฉันก็คงจะเป็นสิ่งที่เรียกว่า **โรคชอบสะสมสิ่งของ*** นั่นแหละ

* โรคชอบสะสมสิ่งของ (Hoarding Disorder) คือความผิดปกติทางจิตอย่างหนึ่ง โดยอาการของโรคคือการที่ผู้ป่วยเก็บทุกอย่างที่คิดว่าจำเป็น (ทั้งๆ ที่มันเป็นขยะซะส่วนใหญ่ เช่น ขวดแชมพูเปล่า ใบเสร็จ โคมไฟเก่าๆ ฯลฯ) ผู้ป่วยโรคนี้นักสะสมทุกอย่างเพราะตัดสินใจไม่ได้ว่าจะทิ้งอะไรดี จึงเก็บไว้ทั้งหมดจนล้นบ้าน

ฉันชอบสะสมสิ่งของ...
ของพวกนั้นที่ฉันมองว่า 'ล้ำค่า'
แต่สำหรับคนอื่น...มันเป็น 'ขยะ'
ให้ตาย ไม่อยากใช้คำว่าขยะเลยด้วยซ้ำ มันไม่ควรมีของสิ่งไหนที่เป็น
ขยะและต้องถูกทิ้งไปอะ ในเมื่อพวกมันมีค่าตั้งมากมายขนาดนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621712.html>